

☩ Dat was je „doodlijkst tijdsgewricht.” En toen heb je al je ellende uitgeschreeuwd in den éénen kreet: „O, mijn God!”

Niets bestond er meer voor je dan God, en jij met je arme, bloedende kind. Toen heb je gestaan voor Gods aangezicht, neen niet *gestaan* — je hebt er gelegen, verpletterd, door eigen zonden. En je hebt gekermd in doodsangst, om je zonden.

O, — als toen de trouw van God Zelf je niet had gedragen — als Zijn liefde je kind niet had gered! De kleine Wil was met een paar dagen weer aan 't spelen, maar 't roode litteken zal ze haar leven lang dragen.

En je zonden, Martha, dáár heb je mee omgetobd. Maar nu niet alléén. Ná dat vreeselijk oogenblik ben je nooit meer alléén geweest — je kon van God niet meer los en dát was geluk — maar je kon óók van je zonden nog niet los, en dát gaf „benauwdheid en droefenis.”

Je lichaam leed onder dit alles meer, dan 't geleden had door jaren van eindeloos gezwoeg. Toen heeft je man den dokter over je geraadpleegd en hebben er lange conferenties plaats gehad. Zóó ben je weggestuurd — veertien dagen lang zal een ander voor je kinderen zorgen, en je zit hier nu heerlijk uit te rusten, en hebt den tijd om stil tot God te gaan. ☩

— — — — —
Martha glimlachte weemoedig. 't Deed haar zoo goed — zoo goed, nu eens geheel alleen te zijn en tijd te hebben, met haar God in 't reine te komen.

Naast haar lag haar Bijbeltje, dat zoo lang ongebruikt geweest was, maar dat ze nu geen dag meer missen kon.

Vader en moeder hadden haar afgeraden mee naar de kerk te gaan, maar nu wilde ze toch voor zichzelf de Paaschgeschiedenis lezen. En met haar, door zonden verscheurde ziel las ze, hoe Christus opstond uit den dood en triomfeerend uit de grafdoeken verrees.

Zij genoot van de Goddelijke Majesteit des Heilands. Maar als Maria Magdalena schreiende de voeten van Jezus wilde omvatten, bleef zij van verre staan en het „Rabouni!” durfde zij op haar lippen niet nemen.

Waren háár zonden niet te groot? Bijna moordenaressen — jaren lang, tegen beter-weten in, God voorbijgegaan?

Zij mocht alles alleen van verre zien! Ze las door. De Emmausgangers — brandende harten — ja, zij waren ongeloovig, maar hadden toch niet zoo gezondigd als zij.

Dàn ging ze mee terug naar Jeruzalem en dáár juichten de discipelen het verlossingswoord: „En is van Simon gezien . . .”

„Van Simon,” — ja van Simon Petrus! Dát was een zondaar!

O, Martha, die had, zichzelf vervloekend, den Heilige in Zijn bangste lijden verloochend.

En Jezus had hem — juist hem — opgezocht.

Maar — als er voor Simon vergeving is, — o, stralend wonderlijk licht — blijf — blijf — o God! dan is er óók vergeving voor mij.

De tranen vloeiden over Martha's wangen, en schreiende van vreugde, liet ze zich — in volle overgave — met al haar zonden — zinken in de eeuwige liefdearmen van Christus — en onuitsprekelijke zaligheid doorstroomde haar ziel — nu — voor 't eerst — maar rotsvast — geloofde zij — dat ook haar — persoonlijk — al haar zonden — om Christus' wil waren vergeven.

Het afgedwaalde kind, dat alléén was geweest, in donkerheid en kou — was thuis.

☩ Op 't orgel brandde een enkele kaars — buiten zonk zacht de schemer neer — de Opstandingsdag was bijna voorbij. Vader bladerde in 't psalmboek — zoekend wat hij spelen zou.

„Geef jij eens een vers op, Martha,” verzocht hij dan.

Direct kwam het antwoord: „Psalm 116, Vader!” Boven de zwakke stemmen van de twee oude menschen klonk juichend die van Martha: ☩

„Gij hebt, o Heer, in 't doodlijk tijdsgewricht
Mijn ziel gered, mijn tranen willen drogen,
Mijn voet geschraagd dies zal ik voor Gods oogen;
Steeds wandelen in 't vroolijk levenslicht. LYDIA

VOORJAAR

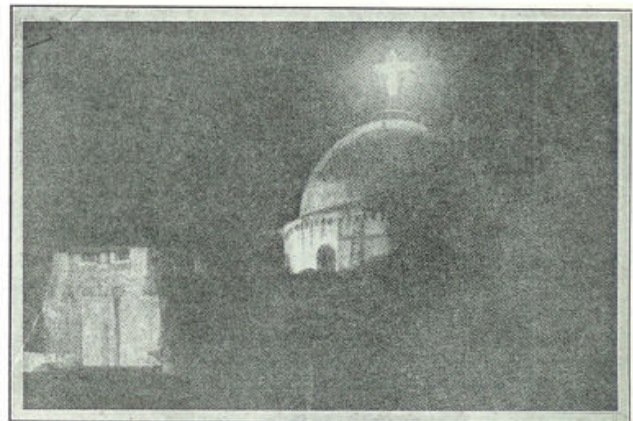
Nu hoor ik weer het tierelierend' fluiten
der drukke spreeuwen op mijn dak,
en 't zonnetje schijnt vroolijk door mijn ruiten;
blij glanst de hemel blauw en strak.

De zwaluws cirkelen in breede kringen
en zwenken sjierpend op en neer,
en 't nijvere bijtje strijkt met zoemend zingen
op 't eerste vroege bloempje neer.

Nu zie ik 't zwellend jonge leven buiten
van rozestruik en lindetak,
de vroege knoppen al ontspruiten,
nu 't zonnetje van Lente sprak.

Nu gaat het overal weer groenen, geuren
in gaard en griend, langs weg en wei,
nu zal de zon met schat van tinten, kleuren,
den bruidstooi weven voor de Mei.

H. W. A.

We geven hier een ongewone foto van de „Grafkerk” te Jeruzalem, die zoowel Golgotha als het Heilige Graf binnen haar muren besluit.

De stompe toren links is de klokketoren, die terzijde van den ingang staat. De groote koepel welt zich boven de plaats, waar de traditie het Heilige Graf zoekt.

Het kruis op den koepel is in deze dagen omlijnd door twee honderd sterke electrische lampen, die in den avond het kruis uitstralen over geheel Jeruzalem.

☩ 'n Stille, maar pakkende prediking. ☩